

“Perdut a mig camí, cerque la vida”

A Pedralba, el seu poble, a la comarca dels Serrans, el coneixen com a “Pedro, el crío de Pepe el menor de los Virgílios, nieto de la tía Concha la molinera”. A Mislata, a l’Horta, saben que és el seu tinent d’alcalde per Esquerra Unida. Pere Bessó i González, amb una vintena de llibres publicats, factòtum de les conegudes tertúlies de la Forest d’Arana, a la ciutat de València, és, sobretot, poeta. Ara ha guanyat el Vicent Andrés Estellés i se sent feliç. Per ell, i per molta gent més. Tot just arribat de Madrid, on participava en la sisena assemblea del seu partit, i amb les maletes, com qui diu, a la porta, parlem, breument, de poesia i d’altres coses.

“Narcís de la memòria’, que començà amb poemes d’amor, és una joguina, un capgirament, una mirada en l’espill, una inversió.”

—Què és *Narcís de la memòria*?

—Es el títol suggerent que trie quan acabe el llibre, que començà amb un seguit de poemes d’amor, dedicats a la persona que avui és la meua dama, la meua dona. A mesura que avançava em vaig adonar que també hi havia una reflexió, a voltes caòtica, de les experiències revivificades a partir de les lectures que han anat quedant en la memòria i que afloren quan menys t’ho esperes. Al principi s’havia de dir *El llibre dels elogis*, però a mesura que el llibre creixia em va anar definint altres qüestions. *Narcís de la memòria* és una joguina, un capgirament, una mirada en l’espill, una inversió.

—Ha estat una elaboració llarga?

—De quatre anys. Són 108 poemes i alguns més que al final no hi he posat. Sempre he estat un autor dels que filen prim el poema i no m’és gaire fàcil de tenir un llibre per any. Quatre, me n’hi he estat; quatre anys de feina. A més, he de dir que el llibre, sobretot en la darrera part, m’ha forçat a continuar i ara ja n’estic paint un altre. Francament, estic prou satisfet d’aquesta vena de creació.

—Diuen que hi ha un toc barroco, en aquesta obra.

—A veure... En principi volia ser una ruptura dins de la meua poètica, però, al final, hi continua ben viva la marca de Pere Bessó. És clar que això no té res a veure amb el clixé que m’han volgut penjar, amb tot allò del llenguatge “barroquitant” com si fóra una falta. Si per “barroquitant” s’en-

tén que jo crec que el català ha de tenir la mateixa dimensió de riquesa lingüística que puguem trobar en la poesia de qualsevol altra llengua, i tant se me’n fot si la volen minoritzar o no. Un poeta que vulga tenir referents universals no pot justificar la pobresa de llenguatge. Per això, si m’han de dir barroco, que ho facen en aquest sentit. Jo ho accepte tant en l’aspecte gongorià com en el quevedíà, i sense oblidar que barroco era també el rector de Vallfogona, que cal llegir-lo, no solament per trobar boques esdentegades fent xuclades erotiquíssimes, sinó per la vessant més culta del rector capaç d’escriure unes pàgines envejables. Si barroquitant significa que el llenguatge quotidià, fins i tot el més barroco, es pot transformar en poètic, jo hi estic absolutament d’acord.

—Aquesta obra es pot considerar fruit de la maduresa creativa?

—Sóc un autor perdut a la meitat del camí. Estic perdut en cerca de la vida en majúscules, que és la poesia.

—Com conjumina activitat literària i compromís polític?

—Crec que és el component més bonic de la meua poesia, aquesta conjunció amb el compromís cívic. Mira, deu minuts abans que em digueren que m’havien donat el premi, parlava amb els meus companys i companyes d’un marxisme heterodoxal i humanista i del llibre, precisament. Els deia que segur que tornaria a quedar finalista perquè semblava que ser del Partit Comunista del País Valencià no és gens políticament correcte per als premis. I mira, a la tercera va la vençuda. El premi va ser una mica per a tots els qui érem allà a Madrid, reivindicant les qüestions nacionals. No va caldre que jo els oferira el premi perquè ja se’l sentien seu. I així és com ha de ser.

Núria Cadenas